

det viste sig, at man i Udvalget havde lagt det første Forslag til Grund for sit Arbejde. Næst efter, i 1892—93, anmeldte det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds paa ny sit Forslag, men fra Regeringens Side blev der forelagt et Forslag med Tilsen: Forslag til Lov om den personlige Kommuneskat, og med væsentlig samme Indhold som det Forslag, der Næst i Forvejen var indbragt af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Vossen). Regeringens Forslag gik til Udvalg, det andet anmeldte blev slet ikke indbragt, og Regeringens Forslag blev da behandlet i Udvalget. Der søgte vi fra vor Side at saa Grundlaget forandret, idet vi ønskede, at det skulde være et Lovforslag, som tog de gamle Bestemmelser om Næringskommunernes Ret til at beskaffe de Indtægter, der fandtes i Kommunen, op. Men det lykkedes ikke at gennemføre denne Betragtning. Udvalgets Flertal holdt ved Grundlaget, som fandtes i Lovforslaget om Opholdskommunens udelukkende Ret til Bestatning, og saaledes blev Forslaget vedtaget her ved 2den Behandling i Folketinget, efter at det dog havde faaet efter min Mening betydelige Forbedringer under Udvalgets Arbejde, navnlig i Retning af Bestatning af Aktieselskaber og juridiske Personer om m. Videre end til 2den Behandling kom Lovforslaget ikke her i Tinget. Men Næst efter, i 1893—94, da Lovforslaget indbragtes paa ny, førtes det endelig igennem alle tre Behandlinger i dette Ting, og forslaget Forslag, som vi fra vor Side stillede om en yderligere Begunstigelse for Næringskommunen, bleve forkastede her i Tinget. Da nu Forslaget kom op i det andet Ting, viste det sig, at den Forudsætning, under hvilken man havde sendt det derop, nemlig at det skulde blive særlig gunstigt modtaget i det andet Ting og skulde have særlig Mulighed for at gaa igennem, bristede. Oppe i det andet Ting afgaves der foreløbig Betænkning i Sagen, og i denne Betænkning viste det sig, at Grundlaget for Forslaget egentlig slet ikke fandt Tilslutning. Hele Udvalget i Landstinget forlangte, at der ved saadant Beslutning, hvor en personlig Kommuneskat skulde forhandles, burde Lovforslaget ogsaa medtage samtlige Regler for en Paaligning af den personlige Kommuneskat. Et Flertal af Udvalget ønskede, at man skulde gaa ind paa det Grundlag, hvorpaa det tidligere Forslag havde været affattet, nemlig Næringskommunens Ret til at beskaffe de Indtægter, der fandtes i Kommunen, og et andet Flertal i Udvalget mente, at der samtidig i Lovforslaget skulde optages det nye

Skattelovforslag om Afgift af saadanne Bygninger i en Kommune, hvorpaa der hvilede Bygningsafgift. Næst efter, 1894—95, forelagde Regeringen atter i Landstinget Lovforslaget om en personlig Kommuneskat, men havde da optaget Forslaget om Afgift af Bygninger i selve Lovforslaget, og nu behandlede Landstinget dette Lovforslag og førte det til 2den Behandling — videre kom det ikke —, og det synes ikke, at der ved 2den Behandling egentlig var nogen sikker Mening om, hvorledes Lovforslaget skulde se ud. Der var stillet Forslag om, at Næringskommunen skulde begunstiges noget mere, end Regeringen havde foreslaet, men ellers synes der ikke at have været nogen samlet Opfattelse af, hvorledes Lovforslaget skulde se ud i sin endelige Stikelse. I den nævnte Samling, 1894—95, lykkedes det imidlertid ikke Landstinget at blive færdigt med Lovforslaget. Da Regeringen i Fjor atter forelagde Sagen i Landstinget, blev man derimod færdig med den, men paa den Maade, vi her se, at man, som det ærede Medlem for Nalborg (Bramsen) forleiden sagde, skar Halsen af lige ved Hovedet. Saaledes blev man i Landstinget færdig med Lovforslaget om den personlige Kommuneskat, og det er et Produkt af denne Art, vi nu skulle tage fat paa for syvende Gang i Rigsdagen. Det var i øvrigt ikke med nogen Begejstring, Landstinget vedtog Lovforslaget. Der var kun 30, der stemte for det, altsaa ikke Halvdelen af Tingets Medlemmer, medens 23 stemte imod det, og en af Talerne sagde: Her staa vi ved en Sordefærd. Han mente altsaa, at det var en Ligbegængelse, man foretog sig deroppe, da man vedtog dette Lovforslag. Man vælgerede som saa i det andet Ting, — og det Nationalment har Regeringen gjort til sit —, at da man ikke har kunnet enes om et Lovforslag om en personlig Kommuneskat, maa man lade det ligge og hellere tage det, som man mulig kan enes om, søge at finde nye Skatteobjekter, paalægge Aktieselskaber og andre Næringer, som ikke nu svare Skat til Kommunen, en Afgift og lade Resten ligge. Det har man imidlertid ikke villet. Man har tværtimod sagt, at det er ikke Meningen at lade Resten ligge. Man siger: Vi skulle nok senere komme til en personlig Kommuneskat, kun ikke i Øjeblikket. Regeringen siger det samme: Det er ikke Meningen at lægge Spørgsmaalet om den personlige Kommuneskat hen, det optage vi siden. Men jeg tror, at skønt man ganske vist siger det, kommer man ikke til at gøre det, thi det er en gammel Erfaring, at naar man tager det mest paatrængende ud af et Lovforslag, kommer